

Hemingway Club®

Vejen til det gode liv - for voksne mænd

Greve / torsdag

Mail adresse :

info.greve@hemingwayclub.dk

Hjemmeside:

www.hemingwayclub.dk/hcgreve

Facebook gruppe:

Hemingway Club Greve.

Indbetaling / ture, arrangementer:

konto nr. 6060 – 5364441

Vi mødes (**næsten**) hver **torsdag** !

kl. 9:30 – 11:30.

Nyhedsbrev 213 – Hemingway Club Greve/torsdag – udsendt 14. juni 2020

Redaktøren indleder:

Følgende indlæg i dette nr. skal nævnes:

- **Sidste uges tur og næste uges tur**
- **John** skriver om damer i Hemingway
- **Redaktionen** kommenterer Johns indlæg om damer
- **Asbjørn Jensen** skriver om sit stereoanlæg, der brummede
- en lille kvins- historie
- **Mogens Christiansen** skriver om en fisketur
- Og lidt om skraldespande

Nielsen blev gift om lørdagen.
Da han mødte på kontoret om mandagen, spurgte kollegerne:
"Hvordan går det med din hjertes dronning?"
"Jo tak, hun holdt sin første trontale i går."

Møde – torsdag den 11. juni:

Kaj Christensen skriver: Dagens tur gik sydpå til Karlstrup via stier, som flere af os ikke kendte i forvejen.

Via disse stier åbnede Karlstrup Kalkgrav sig. Kalkgraven viste sig på denne smukke dag fra sin bedste side.

På vej hjem besøgte vi is huset ved Korporalskroen på Taastrupvejen.

Tak for endnu en god tur. 13 medlemmer deltog – og efter 20 km cykeltur kunne det da godt mærkes her og der.

Billedtekst: Her er "hullet" til eventyrlandet vi skulle igennem – lys forude – så er vi igennem

– og der købes is

Næste møde – torsdag den 18. juni:

En af vore klassikere. Der burde være **Møde pligt!!**

Vi skal på gåtur i Greve skov – og skovfoged Jens Nielsen kommer og fortæller om skoven, om hvordan / hvorfor .... om at drive skoven ....

Nogle af os cykler til skoven fra **Borgerhuset kl. 9:30** – andre, der kun vil gå en tur rundt i skoven møder **kl. 10:00 på P-pladsen**, v. Køge – Tåstrup vejen – 100 m syd for krydset med Tune Landevej. Kaj sælger daseøller – 5.- stk til pausen i skoven.

Asbjørn Jensen skriver:

Når jeg går herhjemme i min pensionist tilværelse og laver små reparationer, og da jeg er ved at skrive en bog om fejl, kunne det jo være at mine HC venner kunne have nytte af nogle af forslagene:

Efter en flytning af stereoanlæg endte det med en brummen.

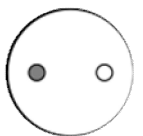
Årsagen er at el-net-forbindelsen på de forskellige enheder, der udgør anlægget, er koblet til stikkontakten på forskellig "forkert" vis.

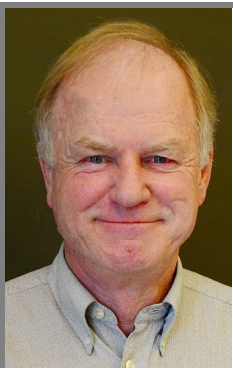
Nærmere: at en uhyre svag lækstrøm fra nettet går gennem strømforsyningen og ud i apparatledninger. Systemet er asymmetrisk, så det er afgørende hvordan stikket vender i stikkontakten: i en situation ligger apparatet "nær" fasen (skidt) vendes stikket ligger det "nær" 0-en (godt)

Kuren: går så ud på at få vendt alle el-net-stikkene (to polede) sådan at lækstrømmen fra de individuelle apparater er mindst mulig. Man må forsøge sig. Nogle gange kan man mærke det i fingrene, andre gange kan en polsøger hjælpe, kun de færreste har instrumenter til at måle det. Prøv med et apparat ad gangen se om der kommer brum og kom dem alle igennem, så skal det nok blive godt. Nogen gange virker det ok selv om begge apparater vender forkert (ens)

Men: De moderne switch mode forsyninger lækker i begge positioner, men det kan alligevel være nøjen værd at prøve

Advarsel: ingen, det er hverken farligt eller ulovligt

John Bern Nielsen skriver: **Damer i Hemingway Club???**

Der gå rygter om, at der er kommet damer ind i vores stolte mandeklub. Det er til dels rigtigt, men det er kun perifert, at de medvirker.

Velux fonden har bevilget 2,184 mil. kr. til at udbrede HC klubber i hele landet. Pengene blev søgt af den første Hemingway Club i Gentofte. Det skete gennem Frivilligcenter Gentofte der er en "virksomhed", der kan søge penge.

I første omgang vil nye klubber nok komme til gennem de mange frivilligcentre i Danmark, der er forenet under navnet FriSe.

Det er i den forbindelse, at to gæve kvinder kommer ind. Næmlig Leyla Fatima Lavrsen (tv.) og Cathrine Sort (th.). Leyla er centerleder for FC Gentofte tilsvarende vores Nicoline Alletorp, der er centerleder for FC Greve.

Leyla har ansvar for at styre pengene fra Velux. Cathrine er ansat som koordinator for de nye klubber, der måtte ønske at komme ind i Hemingway familien. Nu lyder det måske lidt mærkeligt, at det er en kvinde, der skal varetage dette job.

Men Cathrine kender FriSe ud og ind. Hun var projektleder for projektet i 2013 da Hemingway Club tog form og blev skabt, og har med succes gennemført flere udviklingsaktiviteter omkring mænd. Så hun er kapabel til opgaven.

Desuden får hun hjælp til opgaven af Finn Orbe fra HC Gentofte.

Når en ny klub har underskrevet vores Hemingway Club samarbejdsaftale (Charter), træder den ind i "familien" som fuld gyldig medlem ligesom alle os andre, med alle de fordele det indebærer. IT udvikling, inspiration, materiale, fællesmøder og meget andet. Og til alles beroligelse helt fri for kvinder.

Se fortsættelse i næste rubrik...

Redaktøren skriver:

John bruger 3 spørgsmålstegn "???" – så megen tvivl, som han prøver at imødegå med sin meget positive tekst for den aktive kvindelige indflydelse i Hemingway club's regi.

Vel - vi kan alle udmærket lide kvinder, men hver ting til sin tid.

Og vor tid og verden i Hemingway er netop karakteriseret ved at være for os mænd – uden "kvins" – bortset fra de særlige tilfælde (vi hver gang nøje overvejer), hvor vor foredragsholder er af kvindelig køn.

Og så er der nu 2 kvinder på kontoret i ledelsen af vor Hemingway Club. Og så har de med økonomien at gøre – og vi ved jo at penge og magt følger hinanden.

Jeg kan se det for mig: markedsføring og opstarter af nye klubber sker ved kvindelig indsats.

Vor Hemingway mister da sin "mande-potens." Stakkels Hemingway.

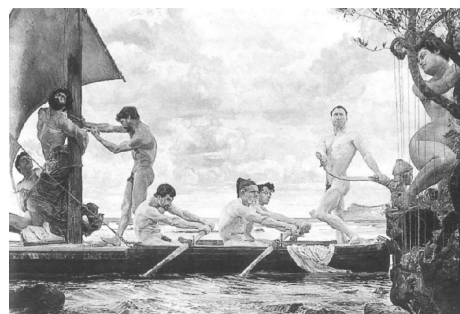
Forstil jer at Blixen blev styret af 2 "mænd" – hvem tror på det?

John har lige haft møde med den kvindelige del i klubledelsen – og det bragte mig til at tænke på Odysseus på vej hjem fra Troja. Vi skulle have bundet John – som Odysseus. Så havde der ikke været tvivl med 3 "???"

For selvfølgelig er det dejlige damer – men Hemingway er en "manne klub."

Sirenerne

Odysseus kom forbi Sirenerne ved at lade sømændene stoppe deres ører med voks og binde ham selv til masten. Han var nysgerrig efter at høre Sirenerne. Da han hørte deres smukke musik, beordrede han sømændene til at løsne hans bånd, men de adlød ikke. Da de var kommet uden for hørevidde af sirenerne, holdt Odysseus op med at vride sig i rebene og faldt til ro, og blev sluppet løs.

... og så en lille "kvins"- historie:

Vi – mig og fru – var på vor første ferie sammen - på Sicilien. Og den første aften ved hotellet blev der registreret en del meget meget tynde – og sikkert sultne misse-katte.

For at få den efterfølgende rette aftenstemning på værelset, måtte jeg i byen for at købe kattermad til de sultne misser.

Rundt om hjørnet lå der en viktualieforretning – så mig ind og stå i kø med alle de andre lokale, der også skulle handle på dette lidt sene tidspunkt: Endelig blev det min tur. Og så opstod spørgsmålet: hvad hedder kattermad på italiensk?

Så jeg greb en dåse fra hylden – satte mig på gulvet og miavede !

Stor forfærdelse bredte sig hurtigt i butikken: Kat på dåse havde de ikke !

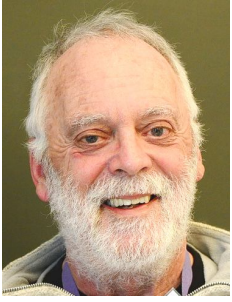
Så misserne fik ikke mad.

Og fremover: Ikke et ord om sultne katte, der skal fodres. Sådan!

Mogens Christiansen

Mogens Christiansen: .... om en fisketur dengang, da jeg var ansat i Højgaard & Shultz:...

”Ta’ med ud og fisk’ ”

Sådan lød parolen, da sektionens unge håb, Erik, meddelte, at jeg var tilmeldt fisketuren i firmaets sportsafdeling for sådanne lyster.

Ikke siden sommeren 1953, hvor jeg i Lyngby Åmose med melklister og franskbrød som madding prøvede lykken, havde jeg beskæftiget mig med noget sådant. Og jeg havde stadig den første fangst til gode.

Altså, op søndag morgen kl. 5. Selvfølgelig skulle alt det varme og vandtætte tøj findes frem i sidste øjeblik. Ud af døren i et tempo, som var det til en licitation.

Efter at have samlet Sigurd og Erik op inde i byen gik det afsted mod Helsingør. Og der er flere havne i Helsingør – vi kendte primært Lystbådehavnen fra ”Sjælland Rundt”. Men det var ikke her fiskerbåden lå.

Fandt vi ud – den morgen. Så videre. Hvis det ikke havde været fordi, der var rødt lys et sted på vejen, havde vi nået det, inden byens kirkeklokker slog syv.

Det var ret vanskeligt at stige ud af bilen - for Erik. Han havde på vejen fået noget sildefang i ærmet, omme på bagsædet. Det var en hel masse små kroge på fiskesnoren. De var også ved at sætte sig fast i bilens betræk, og det synes jeg ikke var sjovt. Sådan nogle store huller, når man hiver i krogene.

Der var bælg mørkt på kajen. Der lå 5 fiskerbåde, og det var næsten ikke til at skelne folk i alt det varme tøj. Vi fandt dog båden, der lugtede af H&S' ere, og afsted gik det ud på de vilde vover, der dog var ret rolige. Der var rigtig morgenservice ombord med rundstykker, kaffe og gI. dansk.

Senere skulle jeg erfare, hvorfor man ikke brugte tiden hjemme på sådant noget.

Erik blev ved hjælp af en bidetang og en fil befriet for krogene i ærmet, så han også kunne få noget kaffe. Som absolut novice ud i sportens mysterier havde jeg valgt at holde lav profil. Møde med gode og til dagen erfarne kolleger styrkede appetitten, og den venlige omgangstone, gav mig fornyet lyst til tilværelsen for de næste 4 - 5 timer.

Efter at have sejlet en rum tid kunne jeg mærke utålmodigheden brede sig, og folk begyndte så småt at montere deres grej. Forsigtigt foretog jeg en sondering af stadepladserne hvorfra snørerne skulle kastes. Båden havde tydelig slagside. Jeg mener, at af samtlige 57 fiskere stod de ca. 50 i den ene side, bagbord. Så jeg prøvede at mænge mig forsigtigt (lav profil) - for at få en spids ind her blandt alle de gode kolleger. Efter at have prøvet at stikke snuden frem i forsøg på at komme ud med snøren 3 - 4 steder, kunne jeg godt forstå, at min plads var på den billige langside, styrbord.

Der var ingen barmhjertighed. De aktive var mødt mere end en time før afgang, for at få plads til bagbord. (Det var derfor, man ikke skulle spille tiden hjemme med morgenmad, kunne jeg godt indse nu, men spise ombord).

Sagen er i al sin enkelthed, at man har vedtaget, at båden, når: der fiskes, altid lægger sig med bagbord til luv. Det gør at båden driver væk fra udkast stedet, hvorved snøren strammes, Når den så hales ind, ligner den kunstige sild, man har på enden af linen, hvor krogen sidder, en hen over bunden bevægende torskemadding, der vist nok er en tobis.

Min tobis var rød og af metal. Jeg havde også en blank.

Det er meningen, sådan en skal ligne en sild. Dem fiskede vi også efter, men de var lidt højere oppe på nogle mindre kroge, der hed sildefang, og som nemt blev indviklede. Ak, jeg og Sigurd og Erik, der tilsyneladende heller ikke var klar over den på fiskebådens sideordnede strategi, blev ubønhørligt henvist til den ensomme styrbord side (den i sejlsportens verden så attraktive side - retten til vejen).

Vi var henvist til kastesiden. Her skulle hales hurtigt hjem. Båden drev hen mod udkastet, og så er det nok sværere, at ligne en god tobis, der svømmende henover bunden. For mig var sagen vanskelig af en hel anden grad.

Min gode ven Heise, der tidligere havde prøvet fiskeriets mysterier, havde forsynet mig med to hjemmegjorte vinder, med håndtag, og hvorom snøren kunne vindes. Uden stang blev det til nogle ynkelige kast. Jeg var glad, bare jeg ikke ramte rælingen. Jeg kunne måske beskadige værktøjet, eller måske hænge fast i nogle af de løse nitter på skibssiden. Snøren kom i vandet. Skibet drev henover, og lidt efter var der bid. Fangsten kunne jeg hente i bagbord side, hvor min røde metaltobis var blevet hevet indenbords.

De medfølgende og ikke medfølgende bemærkninger skal ikke nævnes her.

Det er i nødens stund, man kender sine sande venner.

En af dem med fornødent medmenneskeligt overskud, selv i en sådan vigtig situation, havde fattet alvor og anbefalede mig diskret at hægte den blanke sild sammen med den røde tobis. Herved blev mit lod så tungt, at det stak ret til bunds og med fremtidigt håb om ikke at infiltrere bagbordsfiskerne.

Sådan er en sand ven.

På en fisketur er man helt i skippers lod. Hver anden gang han trutter i hornet, kaster alle sig over deres stænger og snøren i vandet. De andre gange når skipper trutter, så gælder det om at få snørerne op, for så har skipper set på ekkoloddet, at der er flere fisk et andet sted i sundet.

Det kan også være, han har hørt det i telefonen.

Der tales bravt med de andre fiskeskippere om, hvor store fisk, der fanges på deres både. Det er en blanding af solidaritet og konkurrence bådene imellem.

Når skipper ser torsken på radaren, standses motoren, hovedet ud af vinduet, klokkeklang og hans stemme lyder, som var det et godt råd mand og mand imellem:

"15m!!!.. og den skal helt i bund .... ", " .. og så lidt op ... "

Alle smiler - og tænker på deres egen lykke .. og erfaringer .

Og sådan er det hver gang. Det samme indviede tonefald.

Med tre varme lag tøj, var det ikke koldt. Der var en svag brise og små bølger. En let tåge havde lagt sig over vandet, og vi mistede hurtigt orienteringen. Vi var langt ude på havet, alle 57 fiskere.

Frem toner pludseligt et værre syn. Et skib med konkurrentens grønne og lysegrønne flag i mastetoppen. Farven for grønskollinger.

Mange med den samme indstilling kiggede mod mastetoppen på vores skib. Hvor ville et blå/hvidt flag have set godt ud. Her på havet med himlen, den blå/grå tågedis. Dem fra maskinværkstedet svor, at de til næste gang ville møde med et ordentlig flag i sejldug. De normale H&S flag vil blive blæst i stykker, forstås!

Gæve gutter var de for øvrigt, dem fra værkstederne. De så så brave ud, alle i deres flotte blå KANSAS arbejdstøj. Sådan noget havde vi ikke - os på kontoret.

Efterhånden lærer jeg teknikken, Det gælder om at hale ind, så snart der er antydning af bid. Så kan jeg udrede trådene i min egen side og adskille bagbords og styrbords tobiser uden at skulle stå skoleret derovre på den anden side. En enkelt gang blev en forvildet tobiskrog, vi havde afmonteret, sendt med kurer til bagbordsejermanen, hvem han end var. Diplomati gælder også her. Vi gjorde det nu godt. Os på den billige side.

Sigurd havde fanget en stor fisk, en rigtig torsk.

Den var helt oppe i vandkanten. Men servicedrengen med ophalerkrogen var ikke hurtig nok. Han havde opmærksomheden på bagbord side. Det var ellers den første fangst, der blev gjort den morgen.

Jeg fangede et stykke kæbe af en sild, en klud og en fin sten med et par søstjerner på. Den står herhjemme på reolen. Søstjerne er blevet lidt mindre. Jeg mistede en tobis med krog, men Erik fik en lang rød og kantet i overskud. 400 g stod der på den blanke metalside.

Så det blev 1 - 1 mellem bagbord og styrbord.

Ellers har jeg fået at vide, at man ikke skal trække for hurtigt ind, når der bid. Lidt hurtigt er godt, så får fisken dykkersyge og besvimer, og er nem at trække op. Det fik Sigurds ikke, den sprang alligevel af. For hurtigt, så kan man risikere, at trække fisken over, så man kun får hovedet op. Det skete vist nok for en, der hedder Kurt for et par gange siden. Han fiskede også fra styrbord - medens de var ved at rense fisk på bagbord. Kurt var ikke med denne gang. Og han kan også fortælle historier, siger de andre. Poul fik den største fisk på skibet - over bagbord. Han fik to flasker vin. Og tog fisken med hjem. Den vejede 6.2 kg, og den havde vist ikke slugt den røde tobis. Som det blev antydnet, man kunne komme ud for. Men så skulle den også stoppes langt ned. For at man ikke skulle se den - Metaltobisen.

Med et bud på hundrede kroner for fangsten havde han overskud med hjem.

Se, det er sjovt at prøve noget nyt.

Og jeg har også lært noget.

Og hvad taler man så om for tiden i de ”små hjem” i Greve.

Affaldsspande – sortering – hård plast – restaffald – grønne poser
– at tømmes hver 14. dag. Vi hører gerne din mening.

Mogens / 4045 2210 / a-mch@webspeed.dk Hemingway Club Greve / torsdag